



Savetodavna komisija za ljudska prava

UNMIK HQ, East Wing, 10000 Priština, KOSOVO

ODLUKA

Datum usvajanja: 12. septembar 2009. godine

Predmet br. 20/08

Kabaš KRASNIĆI

protiv

UNMIK-a

Savetodavna komisija za ljudska prava, na zasedanju održanom 12. septembra 2009. godine, u prisustvu sledećih članova:

Gđina Mareka NOVICKOG, predsedavajućeg
Gđina Pola LEMENSA

Gđina Nedima OSMANAGIĆA, v.d. izvršnog službenika

Nakon što je razmotrila iznad predmetnu, podnetu shodno članu 1.2 Uredbe UNMIK br. 2006/12 od 23. marta 2006. godine o ustanovljenju Savetodavne komisije za ljudska prava,

Nakon većanja, odlučila je sledeće:

I. ČINJENICE

1. Podnosilac žalbe je državljanin Bosne i Hercegovine, koji živi u Sarajevu, u Bosni i Hercegovini.
2. Žalba se odnosi na imovinska prava na dvije zemljišne čestice, jedna se nalazi u Prištini, druga u Peći. Imovina je prvobitno bila vlasništvo društvenog preduzeća

(DP) Šipad-Komerc. Ta organizacija je imala sedište u Sarajevu i obavljala je delatnost na celokupnoj teritoriji bivše Jugoslavije, uključujući Kosovo. Radnici su posedovali 43,94% akcija preduzeća, dok je preostalih 56,06 akcija % bilo u društvenom vlasništvu.

3. Nakon što je Bosna i Hercegovina postala nezavisna, 1994. godine usvojen je Zakon o transformaciji društvene u državnu svojinu. Kao rezultat toga, Šipad-Komerc je prešao potpuno u državno vlasništvo. Na osnovu zakonskih propisa Bosne i Hercegovine o privatizaciji, Kantonalna agencija za privatizaciju Sarajevo odlučila je, 21. jula 2001. godine, da subjekat privatizuje u preduzeće sa privatnim vlasništvom. Kantonalni sud Sarajeva je, 17. juna 2002. godine, registrovao Šipad-Komerc kao “deoničarsko društvo” (d.d), pod imenom “Šipad-Komerc d.d. Sarajevo”.
4. Nakon privatizacije Šipad-Komerca, preduzeće je prodalo dve nepokretnosti koje su predmet ove žalbe, stupanjem u dva odvojena kupoprodajna ugovora sa podnosiocem žalbe, oba potpisana, kako se čini, 31. jula 2001. godine. Oba ugovora je overio Opštinski sud u Sarajevu 2001. godine.
5. Podnosilac žalbe je, 30. januara 2002. godine, zatražio od katastrskih službi u Prištini i Peći, Kosovske povereničke agencije (KPA) i Vrhovnog suda Kosova da kupljenu imovinu upiše na svoje ime.
6. Budući da katastarske službe nisu donele odluku po zahtevu podnosioca žalbe, Vrhovni sud Kosova je, odlukom od 4. marta 2003. godine, naložio Opštini Priština da reši zahtev podnosioca žalbe. Rešenje po tom zahtevu je nakon toga doneseno. Kad je reč o imovini koja se nalazi u Peći, Kosovska katastarska agencija izvršila je upis promene vlasništva 30. jula 2004. godine.
7. Međutim, 29. oktobra 2003. godine, KPA se u pismima upućenim katastarskim službama u Prištini i Peći usprotivila zahtevu podnosioca žalbe. Prema navodima KPA, predmetna imovina je i dalje bila vlasništvo DP i, shodno tome, pod upravom KPA. Ovim prigovorom je podnosilac žalbe u stvari sprečen u sticanju bilo kojeg prava nad spornom imovinom.
8. Podnosilac žalbe je, 14. juna 2005. godine, podneo tužbu protiv KPA Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju (Specijalna komora). On je od Specijalne komore tražio da donese privremenu meru protiv KPA, kojom bi predmetna imovina bila isključena iz procesa privatizacije DP.
9. Specijalna komora je 8. juna 2006. godine donela sudsku zabranu, kako je i zatraženo.
10. Podnosilac žalbe je, 26. februara 2007. godine, podneo tužbu Specijalnoj komori, zahtevajući da Specijalna komora naredi KPA da omogući podnosiocu žalbe da uđe u posed i da se ne meša u ostvarivanje imovinskih prava podnosioca žalbe na spornim nekretninama. On je još zatražio da Specijalna komora naredi da nadležne katastarske

službe upišu ove parcele kao imovinu privatnog preduzeća Šipad Komerc Sarajevo i podnosioca žalbe.

11. Spor pred Specijalnom komorom doveo je do složenog pitanja vezanog za utvrđivanje statusa sporne imovine. S jedne strane, podnosilac žalbe tvrdi da prema članu 2, Aneksa G ("Privatna imovina i stečena prava") Sporazuma o sukcesiji, kojeg su u Beču 29. juna 2001. godine potpisali Bosna i Hercegovina, Republika Hrvatska, Republika Makedonija, Republika Slovenija i Savezna Republika Jugoslavija, sva prava na imovini koja su postojala na dan 31. decembra 1990. godine moraju da budu uzajamno priznata na celoj teritoriji bivše Jugoslavije. To bi značilo da su imovinska prava bivšeg DP Šipad-Komerc morala da budu priznata na Kosovu. Kao rezultat toga, taj subjekat je mogao da zakonito prodaje svoju imovinu, u saglasnosti sa zakonom Bosne i Hercegovine. S druge strane, KPA tvrdi da prema članu 5.1 (a) (i) Uredbe UNMIK br. 2002/12 od 13. juna 2002. godine, o ustanovljenju Kosovske povereničke agencije, ona ima ovlašćenje da upravlja DP koja su registrovana na Kosovu 31. decembra 1988. godine. Budući da je Šipad-Komerc bio DP na dan 31. decembra 1988. godine, KPA je morala da upravlja njegovim radnim jedinicama na Kosovu, s obzirom da su one funkcionisale kao nezavisni subjekti. Privatnom preduzeću u koje je Šipad-Komerc bio transformisan u Bosni i Hercegovini nije bilo dopušteno da prodaje imovinu koja pripada ovim radnim jedinicama na Kosovu.
12. Specijalna komora je 5. februara 2008. godine donela presudu u slučaju podnosioca žalbe. Ona se pozvala na Uredbu UNMIK br. 2000/54 od 27. septembra 2000. godine kojom se menja i dopunjuje Uredba UNMIK br. 1999/1 o ovlašćenjima privremene uprave na Kosovu. S obzirom da su sporne nepokretnosti bile u društvenoj svojini, one su dospele pod upravu UNMIK-a i nisu mogle da budu slobodno prenete na podnosioca žalbe. Specijalna komora se pozvala i na Uredbu UNMIK br. 2002/12, na osnovu koje je zaključila da pomenute nepokretnosti potpadaju pod upravu KPA. Nakon što je donela zaključak, Specijalna komora je smatrala da "pitanje Sporazuma o sukcesiji ne treba razmatrati". Budući da podnosilac žalbe nije podneo verodostojan posedovni list, njegova tužba nije mogla biti prihvaćena i proglašena je neosnovanom.
13. Podnosilac žalbe je 7. aprila 2008. godine podneo zahtev za preispitivanje i uložio žalbu na presudu od 5. februara 2008. godine.
14. Specijalna komora je 22. aprila 2008. godine odbacila zahtev za preispitivanje na osnovu toga što podnosilac zahteva nije predočio nijednu novu relevantnu činjenicu koja bi bila presudna.
15. Posebnom odlukom istog datuma, Specijalna komora je žalbu proglasila neprihvatljivom. Komora je smatrala da relevantna odredba Uredbe UNMIK br. 2008/4 od 5. februara 2008. godine, kojom se menja i dopunjuje Uredba UNMIK br. 2002/13 o ustanovljenju Specijalne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju, kojom se predviđa mogućnost ulaganja žalbe na presudu pretresnog veća Specijalne komore žalbenom veću Specijalne komore (novi član 9.5 Uredbe UNMIK br. 2002/13), još nije bila stupila na snagu. Prema mišljenju Specijalne komore, članom 14 Uredbe UNMIK br. 2008/4 prvobitno

je bilo određeno da pomenuta uredba stupi na snagu 31. marta 2008, ali je datum stupanja na snagu pomeren na 31. maj 2008, Uredbom UNMIK br. 2008/19 od 31. marta 2008. godine.

II. ŽALBA

16. Podnosilac žalbe navodi da je njegovo pravo na pravično suđenje, zagarantovano članom 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima (EKLjP), povređeno. Prema navodima podnosioca žalbe:

- Specijalna komora nije tribunal “ustanovljen zakonom”, s obzirom da je presudu donelo veće od četvoro sudija, dok Administrativna uredba UNMIK br. 2006/17 od 6. decembra 2006. godine, kojim se menja i zamenjuje Administrativna uredba br. 2003/13 za sprovođenje Uredbe UNMIK br. 2002/13 o ustanovljenju Specijalne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju, predviđa da veće mora da bude sastavljeno od petoro sudija;
- Specijalna komora je izašla iz okvira spora koji je pred nju iznesen, budući da je ona u stvari odlučivala o vlasničkim pravima, dok je podnosilac žalbe jedino tražio uklanjanje administrativnih prepreka koje je KPA nametnula protiv njegovog upisa u odgovarajući registar;
- Specijalna komora je napravila brojne proceduralne i činjenične greške. Naime, Komora je pogrešno smatrala da nije potrebno raspraviti pitanje Sporazuma o sukcesiji i nije razmotrila argumente podnosioca žalbe u vezi sa tim Sporazumom.

17. Podnosilac žalbe se dalje žali na povredu svojih imovinskih i ekonomskih prava (Univerzalna deklaracija o ljudskim pravima i član 1 Protokola br. 1 EKLjP). Prema navodima podnosioca žalbe,

- presudom je dozvoljeno da KPA upravlja imovinom koja pripada podnosiocu žalbe, iako je skoro deset godina, počev od 10. juna 1999. godine, KPA dozvoljavala uzurpatorima i bespravnim prisvojiocima da koriste predmetnu imovinu;
- presudom su povređena imovinska prava koja podnosiocu žalbe pripadaju shodno Sporazumu o pitanjima sukcesije, čime su stvoreni “dupli standardi” u bivšoj Jugoslaviji.

18. Na kraju, podnosilac navodi povredu svog prava na “delotvoran pravni lek”. On nije mogao da uloži žalbu na presudu od 5. februara 2008. godine, čime su, kako navodi, povređena njegova brojna fundamentalna prava. Zapravo, odlaganjem stupanja na snagu Uredbe br. 2008/4, kojom se stvara mogućnost žalbe na tu presudu, UNMIK je podnosioca žalbe lišio prava na delotvoran pravni lek.

III. POSTUPAK PRED KOMISIJOM

19. Žalba je podneta 3. jula 2008. godine i evidentirana 4. jula 2008. godine. U postupku pred Komisijom, podnosioca žalbe zastupa gđin Teki Bokši, advokat iz Đakovice.

20. Podnosilac žalbe je 11. i 17. jula 2008. godine i 20. avgusta 2008. godine poslao dodatna dokumenta Komisiji.
21. Komisija je žalbu prosledila Specijalnom predstavniku generalnog sekretara (SPGS) 23. oktobra 2008. godine, kako bi od UNMIK-a dobila komentare na prihvatljivost i meritum žalbe.
22. SPGS je 25. novembra 2008. godine izneo svoj komentar o prihvatljivosti i meritumu žalbe.
23. Komisija je 14. aprila 2009. godine od Specijalne komore pribavila kopije nekoliko dokumenata u vezi sa predmetom podnosioca žalbe.
24. Komisija je 23. aprila 2009. godine ponovo prosledila žalbu SPGS-u, zajedno sa dokumentima dobijenim od Specijalne komore.
25. SPGS je 14. maja 2009. godine dostavio dodatne komentare na slučaj.

IV. PRAVO

26. Pre nego što počne sa razmatranjem suštine predmeta, Komisija mora da odluči da li da taj predmet prihvati, uzimajući u obzir kriterijume prihvatljivosti utvrđene u članovima 1, 2 i 3 Uredbe UNMIK br. 2006/12.

A. Navodna povreda člana 6.1 EKLjP (pravo na pravično suđenje)

27. Član 6.1 EKLjP u relevantnom delu glasi: “Prilikom utvrđivanja svojih građanskih prava i obaveza ... svako ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom vremenskom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom ustanovljenim zakonom [...].”

1. Sastav Specijalne komore

28. Podnosilac žalbe navodi da je njegovu tužbu rešilo veće od četvoro sudija, te, prema tome, veće nije bilo sastavljeno u skladu sa zakonom. On se poziva na Uredbu UNMIK br. 2002/13 od 13. juna 2002. godine, koja u svom članu 3.1 predviđa da “Specijalnu komoru čini veće od petoro sudija od kojih su troje međunarodne sudije a dvoje su stanovnici Kosova [...].”
29. U svom komentaru SPGS navodi da pomenuta odredba utvrđuje broj sudija koji “će raditi za celu Specijalnu komoru kao sud”, i da ona ne određuje sastav pojedinačnih veća koja zasedaju da rešavaju tužbene zahteve. On se dalje poziva na Administrativna uredba br. 2003/13 od 11. juna 2003. godine za sprovođenje Uredbe UNMIK br. 2002/13 o ustanovljenju Specijalne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju. U članu 13.3 se navodi da predsedavajući sudija može da dodeli tužbene zahteve i pritužbe većima sastavljenim od troje sudija. Ovom odredbom utvrđen je najmanji broj sudija koji može da zaseda

u većima Specijalne komore. Ovim se podrazumeva da veće može da bude sastavljeno od četvoro sudija, kao u slučaju podnosioca žalbe.

30. Komisija primećuje da je u trenutku kad je Specijalna komora donela svoju presudu, 5. februara 2008. godine, njena organizacija bila regulisana Uredbom UNMIK br. 2002/13 od 13. juna 2002. godine u njenoj prvobitnoj verziji. Član 3.1 predviđa, kako je iznad naznačeno, da Specijalnu komoru "čini veće od petoro sudija". Član 9.2 predviđa da su za donošenje odluka Specijalne komore "potrebni glasovi najmanje troje (3) sudija".
31. Član 7 Uredbe UNMIK br. 2002/13 predviđa da SPGS proglašava pravila sprovođenja postupka pred Specijalnom komorom donošenjem administrativne uredbe. U trenutku kad je Specijalna komora donela svoju presudu, ta pravila su se nalazila u Administrativnom uredbom UNMIK br. 2006/17 od 6. decembra 2006. godine, kojim se menja i zamenjuje Administrativna uredba br. 2003/13 za sprovođenje Uredbe UNMIK br. 2002/13 o ustanovljenju Specijalne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju. Kako SPGS ispravno ukazuje, član 13.3 Administrativnog naređenja predviđa da "predsedavajući sudija može da poveri tužbene zahteve i pritužbe većima sastavljenim od troje sudija". Ista odredba određuje da "sve presude i odluke tih veća moraju da budu usvojene konsenzusom, a ukoliko do konsenzusa ne dođe, predmet se upućuje punom sazivu Komore".
32. Imajući u vidu iznad pomenuto, Komisija smatra da žalba koja se odnosi na sastav Specijalne komore pokreće ozbiljna činjenična i pravna pitanja, čije rešenje zavisi od ispitivanja merituma. Komisija stoga zaključuje da ova žalba nije očigledno neosnovana u smislu člana 3.3 Uredbe UNMIK br. 2006/12.
33. Nije ustanovljen nijedan drugi razlog za proglašenje ovog aspekta žalbe neprihvatljivim.

2. Navodne proceduralne i činjenične greške

34. U pogledu pritužbi da je Specijalna komora izašla iz svoje nadležnosti i da je počinila brojne činjenične i pravne greške, Komisija nalazi da podnosilac žalbe u suštini tvrdi da je Specijalna komora pogrešno protumačila i primenila relevantne odredbe proceduralnog i materijalnog prava.
35. Ipak, Komisija podseća da njen zadatak nije da postupa kao apelacioni sud iznad Specijalne komore (Savetodavna komisija za ljudska prava (HRAP), *Todorović*, br. 33/08, odluka od 17. aprila 2009, st. 21). Uloga je Specijalne komore da odlučuje koji je zakon važeći i da tumači i primenjuje odgovarajuće propise važećeg zakona. Sa svoje strane, Komisija ne nalazi nijedan element na osnovu kojeg bi zaključila da je Specijalna komora postupila na arbitraran ili nerazborit način prilikom odlučivanja o spornim pitanjima. Naime, Komisija ne nalazi da je Specijalna komora arbitrarno ili nerazborito odlučila da primeni zakon koji se odnosi na upravljanje KPA društvenom imovinom i da Sporazum o sukcesiji smatra nerelevantnim za rešavanje tužbenog zahteva.

36. Iz toga sledi da ovaj deo žalbe mora da bude odbijen kao očigledno neosnovan u smislu člana 3.3 Uredbe UNMIK br. 2006/12.

3. Navodno odricanje prava na žalbu

37. Podnosilac žalbe navodi da je Specijalna komora, 22. aprila 2008. godine, proglasila njegovu žalbu na presudu od 5. februara 2008. godine neprihvatljivom, iako Uredba UNMIK br. 2008/4 od 5. februara 2008. godine, kojom se menja i dopunjuje Uredba UNMIK br. 2002/13 o ustanovljenju Specijalne komore Vrhovnog suda Kosova o pitanjima koja se odnose Kosovsku povereničku agenciju, daje pravo na žalbu protiv presude veća Specijalne komore. Razlog za nedozvoljavanje žalbe je taj što Uredba UNMIK br. 2008/4 još nije bila stupila na snagu, s obzirom je stupanje na snagu odloženo Uredbom UNMIK br. 2008/19 od 31. marta 2008. godine. Podnosilac žalbe smatra da mu je odlaganjem stupanja na snagu Uredbe kojom se stvara mogućnost podnošenja žalbe UNMIK odrekao pravo na delotvoran pravni lek.

38. Komisija smatra da podnosilac žalbe u suštini tvrdi da mu je uskraćen pristup mehanizmu za ulaganje žalbe, i da i ova žalba treba da bude ispitana s tačke gledišta člana 6.1 EKLJP.

39. Na dan usvajanja presude Specijalne komore, 5. februara 2008. godine, Uredba UNMIK br. 2002/13 nije predviđala mogućnost žalbe na presudu Specijalne komore.

40. Istina je da je Uredba UNMIK br. 2002/13 bila zamenjena Uredbom UNMIK br. 2008/4 od 5. februara 2008. godine (koja je proglašena istog dana kad je presuda doneta). Prema toj Uredbi, Specijalnu komoru čini pet veća od po troje sudija, koja razmatraju tužbene zahteve u prvostepenom postupku (član 3.2). Postoji i žalbeno veće kojim predsedava predsednik Specijalne komore i koje je sastavljeno od petoro sudija nadležnih za razmatranje žalbi (član 3.3). Član 9.5 predviđa sledeće:

9.5 Presuda ili odluka pretresnog veća mora da bude uručena stranama u roku od trideset (30) dana od usvajanja. U roku od trideset dana od njenog prijema, strana može da uloži žalbu žalbenom veću za preispitivanje te presude ili odluke. U slučaju da na odluku, uključujući presudu donetu shodno članu 4.3, bude uložena žalba, žalbeno veće prvo utvrđuje da li odluka ili presuda na koju je uložena žalba ima osnova za preispitivanje. Ukoliko žalbeno veće odluči da ne preispituje odluku ili presudu donetu shodno članu 4.3 pretresnog veća, ta presuda ili odluka postaje konačna. Kad žalbeno veće preispituje presudu ili odluku, ono može da odluči da potvrdi, ukine ili promeni presudu ili odluku koju je donelo pretresno veće.

41. Član 14 Uredbe UNMIK br. 2008/4 je prvobitno predviđao da uredba stupi na snagu 31. marta 2008. godine, "do kada bi proceduralna pravila proglašena na osnovu člana 7 bila propisno usklađena". Međutim, ovaj datum je promenjen Uredbom UNMIK br. 2008/19 od 31. marta 2008. godine, "u cilju pružanja dodatnog vremena koje je potrebno za propisno usklađivanje proceduralnih pravila Specijalne komore proglašanih članom 7 Uredbe UNMIK br. 2002/13". Stupanje na snagu Uredbe

UNMIK br. 2008/4 je time bilo odloženo do 31. maja 2008. godine. Komisija primećuje da je član 14 kasnije promenjen Uredbom UNMIK br. 2008/29 od 31. maja 2008. godine, Uredbom UNMIK br. 2008/35 od 30. juna 2005. godine i Uredbom UNMIK br. 2008/36 od 1. novembra 2008, svaki put “u cilju pružanja dodatnog vremena koje je potrebno za ustanovljenje specijalizovanih prvostepenih veća i žalbenog veća u Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju”. Kao rezultat toga, stupanje na snagu Uredbe UNMIK br. 2008/4 bilo je uzastopno odlagano do 30. juna 2008, 31. oktobra 2008. i na kraju do 31. decembra 2008. godine.

42. Jasno je iz prethodno izloženog da podnosilac žalbe nije mogao da se osloni na Uredbu UNMIK br. 2008/4 kad je uložio žalbu na presudu Specijalne komore od 5. februara 2008. godine. Iako je podnosilac žalbe podneo svoju žalbu na presudu 7. aprila 2008. godine, Komisija napominje da u trenutku kad je ta presuda doneta, 5. februara 2008. godine, Uredba UNMIK br. 2008/4 još nije bila stupila na snagu, njeno stupanje na snagu bilo je predviđeno za 31. mart 2008. godine. Dakle, odlaganjem stupanja na snagu Uredbe UNMIK br. 2008/4, UNMIK nije lišio podnosioca žalbe prava na žalbu, budući da to pravo još nije bilo stvarno odobreno.
43. Štaviše, kako smatra Evropski sud za ljudska prava, član 6 EKLjP ne garantuje sam po sebi pravo na žalbu ili pravo na drugostepenu nadležnost u građanskim predmetima (videti, npr. ESLjP, *Guérin protiv Francuske*, presuda od 29. jula 1998. godine, *Izveštaji o presudama i odlukama* 1998-V, st. 44; ESLjP, *Marpa Zeeland d.o.o. i Metal Welding d.o.o protiv Holandije*, br. 46300/99, presuda od 9. novembra 2004, st. 48). Komisija ne vidi da postoji odredba u drugim međunarodnim instrumentima za ljudska prava pomenutim u članu 1.2 Uredbe UNMIK br. 2006/12 koja bi mogla da bude shvaćena kao garancija za takvo pravo u slučajevima koji nisu krivični. Ne može se reći da je odlaganjem stupanja na snagu Uredbe UNMIK br. 2008/4 SPGS povredio bilo koje fundamentalno pravo podnosioca žalbe.
44. Komisija zaključuje da je ovaj deo žalbe nespojiv sa ljudskim pravima utvrđenim u međunarodnim instrumentima zaštite ljudskih prava iz člana 1.2 Uredbe UNMIK br. 2006/12, ili barem ne pokazuje bilo kakvu pojavu povrede prava i sloboda zagarantovanih ovim instrumentima. Iz ovog sledi da ova žalba mora da bude odbačena kao očigledno neosnovana u smislu člana 3.3 pomenute Uredbe (videti, u istom smislu, HRAP, *Todorović*, br. 33/08, odluka od 17. aprila 2009, st. 32-38).

B. Navodna povreda člana 1 Protokola br. 1 EKLjP (zaštita imovine)

45. Kad je reč o navodima podnosica žalbe da je njegovo pravo na zaštitu imovine povređeno, Komisija smatra da ova žalba mora da bude ispitana u svetlu člana 1 Protokola br. 1 EKLjP. Komisija primećuje da podnosilac žalbe ne iznosi nijedan argument u vezi sa navodnom povredom njegovih ekonomskih prava, na koje se pozvao zajedno sa pravom na imovinu, i smatra da je ispitivanje žalbe sa tačke gledišta zaštite imovine dovoljno.

46. Član 1 Protokola br. 1 EKLjP u svom relevantnom delu glasi: “Svako fizičko ili pravno lice ima pravo na mirno uživanje svoje imovine.”
47. Pojam “imovine” iz člana 1 Protokola br. 1 EKLjP ima autonomno značenje. Kako Evropski sud za ljudska prava u bezbroj prilika navodi, član 1 Protokola br. 1 EKLjP važi samo za postojeću imovinu lica. Istina je da u izvesnim okolnostima, “legitimno očekivanje” pribavljanja “imovinskog objekta” može takođe da uživa zaštitu člana 1 Protokola br.1 EKLjP, pod uslovom da u domaćem zakonu postoji valjana osnova za vlasnički interes, na primer tamo gde postoji ustanovljena sudska praksa domaćih sudova koja potvrđuje njeno postojanje (Evropski sud za ljudska prava (ESLjP) (Veliko veće), *Kopecský protiv Slovačke*, br. 44912/98, st. 52, *EKLjP*, 2004-IX). Međutim, ne može se reći da postoji legitimno očekivanje kad postoji spor u pogledu ispravnog tumačenja i primene domaćeg zakona i kad su podnoscilci podnosioca žalbe naknadno odbačeni od strane sudova (ESLjP (Veliko veće), *Kopecský protiv Slovačke*, iznad navedena presuda, st. 50; ESLjP (Veliko veće), *Anheuser-Busch Inc. protiv Portugala*, presuda od 11. januara 2007, br. 73049/01, st. 65).
48. Komisija zapaža da podnosilac žalbe u suštini tvrdi da je stekao imovinska prava na imovini na Kosovu posredstvom ugovora zaključenih u Bosni i Hercegovini. Međutim, ova prava nije priznao nadležni sud na Kosovu.
49. U odsustvu argumenata koji bi preovladali između relevantnih organa, t.j onog u Bosni i Hercegovini i UNMIK-a (za Kosovo), oba subjekta su nadležna za utvrđivanje uslova za sticanje imovinskih prava. Shodno tome, pravo vlasništva koje preduzeće ima na osnovu relevantnih zakonskih propisa koji su na snazi u oblasti u kojoj se nalazi njegovo sedište ne mora nužno da bude priznato u oblasti u kojoj se predmetna imovina nalazi.
50. U predmetnom slučaju, Specijalna komora nalazi da, na osnovu važećeg zakona, tužilac nema punovažno imovinsko pravo. Komisija, imajući u vidu informacije koje su joj predočene i da ima samo ograničeno ovlašćenje da se bavi navodnim činjeničnim ili pravnim greškama koje su napravili nadležni sudovi, kojima prvenstveno i pripada nadležnost da tumače i primenjuju važeći zakon, ne nalazi da je postojala arbitrarnost u načinu na koji je Specijalna komora odlučivala po tužbenom zahtevu podnosioca žalbe.
51. Sledstveno tome, podnosilac žalbe nije imao “imovinu” u smislu prve rečenice člana 1 Protokola br. 1 EKLjP. Garancije te odredbe, dakle, ne važe u ovom slučaju.
52. U skladu s tim, ovaj deo žalbe nije saglasan članu 1 Protokola br. 1 EKLjP, niti, u krajnjem slučaju, ukazuje na pojavu povrede prava zagarantovanog tom odredbom. Iz toga sledi da ovaj deo žalbe mora da bude odbačen kao očigledno neosnovan u smislu člana 3.3 Uredbe br. 2006/12.

IZ OVIH RAZLOGA,

Komisija, jednoglasno,

**- PROGLAŠAVA PRIHVATLJIVOM PRITUŽBU KOJA SE ODNOSI NA
SASTAV SPECIJALNE KOMORE VRHOVNOG SUDA (ČLAN 6.1 EKLJP);**

- PROGLAŠAVA NEPRIHVATLJIVIM OSTATAK ŽALBE.

Nedim OSMANAGIĆ
V.D. Izvršnog službenika

Marek NOVICKI
Predsedavajući